

Sygn. akt VII U 586/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Błażejowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Wiktoria Niesiołowska - Pawlak

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2018 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania I. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 30 maja 2018 nr (...)

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 października 2017r. do 29 grudnia 2017r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

SSR Katarzyna Błażejowska

Sygn. akt VII U 586/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 maja 2018 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. Inspektorat w C. odmówił ubezpieczonej I. Z. wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od dnia 17 października 2017 r. do dnia 29 grudnia 2017 r. w wysokości 100% podstawy jego wymiaru. W uzasadnieniu organ wskazał, iż z posiadanej dokumentacji wynika, że zdarzenie, któremu uległa ubezpieczona w dniu 16 października 2017 r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy, gdyż nie odpowiada definicji wypadku przy pracy z uwagi na niespełnienie wszystkich elementów definicji wypadku przy pracy tzn. brak przyczyny zewnętrznej. W związku z powyższym, organ podniósł, iż ubezpieczona nie posiada prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za ww. okres niezdolności do pracy.

Z powyższym nie zgodziła się ubezpieczona I. Z., która wniosła odwołanie od decyzji domagając się jej zmiany. W uzasadnieniu wskazała, iż zespół powypadkowy uznał, iż zdarzenie z dnia 16 października 2017 r. jest wypadkiem przy pracy. Ubezpieczona zarzuciła, iż zarówno zespół powypadkowy jak również organ rentowy nie wykazał, iż wyłączną przyczyną wypadku, któremu uległa były objawy jakiegokolwiek chorobowy. Odwołująca podkreśliła także, że w związku z tym, iż nie potrafiła w sposób jednoznacznie wskazać, czy do upadku przyczyniło się zachwianie równowagi, potknięcie bądź poślizgnięcie, to zgodnie z katalogiem przyczyn wskazywanym przez Państwową Inspekcję Pracy,

zespół ustalił przyczynę ludzką – zaskoczenie niespodziewanym zdarzeniem, wobec czego bezwzględnie został odrzucony czynnik chorobowy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu organ wskazał, iż decyzją z dnia 29 marca 2018 r. ubezpieczonej odmówiono również odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 16 października 2017 r. Jednocześnie organ wskazał, iż ubezpieczona nie złożyła odwołania od powyższej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca I. Z. jest zatrudniona w Gminnym Ośrodku Pomocy Społecznej w C., jako specjalista pracy socjalnej. Do zakresu jej obowiązków należy m.in. przeprowadzanie wywiadów środowiskowych. W dniu 16 października 2017 r. ubezpieczona rozpoczęła prace ok godz. 6:50. Około godziny 11:00 ubezpieczona wyjechała w teren. Około godziny 14:00 ubezpieczona przeprowadzała ostatni tego dnia wywiad z A. P., zamieszkałej w O. przy ul. (...). Po zakończonym spotkaniu odwołująca skierowała się na klatkę schodową. Schodząc powoli po stromych schodach w pewnym momencie odwołująca potknęła się i upadła na posadzkę. Wstać jej pomogła A. P.. Ubezpieczona, sądząc, iż tylko stłukła sobie lewe kolano, wróciła do (...) w C., gdzie o zdarzeniu opowiedziała koleżance z pracy W. O.. Po zakończonej pracy wróciła do domu. Dopiero po powrocie do domu ubezpieczona źle się poczuła i zauważyła opuchnięcie lewego kolana, wobec czego udała się wraz z mężem do Szpitala Specjalistycznego w C. w celu konsultacji medycznej. Równocześnie o zdarzeniu poinformowała dyrektor G. D..

Podczas badania w szpitalu stwierdzono uraz podudzia, stłuczenie kolana z odczynem zapalnym w kaletce p/rzepakowej, skręcenie stawu kolanowego lewego. Zastosowano badanie RTG oraz zalecono przykładanie zimnych okładów i zabezpieczenie kolana opaską uciskową oraz wizytę u lekarza ortopedy. Ubezpieczona na zwolnieniu przebywała od 17 października 2017 r. do 29 grudnia 2017 r.

Okoliczności bezsporne, nadto: zeznania świadka A. P. – k. 17, zeznania świadka W. O. – k. 41, zeznania odwołującej – k. 41v, protokół powypadkowy nr 001/2017 r. z dnia 26 października 2017 r. – k. 2-3 akt rentowych, wyjaśnienia poszkodowanego w postępowaniu powypadkowym – k. 4, informacje uzyskane od świadka W. O. – k. 5 akt rentowych, informacje uzyskane od świadka A. P. – k. 6 akt rentowych, dokumentacja medyczna – akta rentowe, zwolnienie lekarskie ZUS ZLA – akta rentowe

Zespół powypadkowy uznał, iż zdarzenie z dnia 16 października 2017 r. był wypadkiem przy pracy. Ustalono, iż przyczyną wypadku był upadek spowodowany zaskoczeniem niespodziewanym zdarzeniem.

Pismem z dnia 12 lutego 2018 r. pracodawca, płatnik składek Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w C. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z prośbą o przebadanie ubezpieczonej celem ustalenia wysokości odszkodowania z tytułu wypadku. Organ rentowy nie uznał jednak przedmiotowego zdarzenia za wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej.

Dowód: protokół powypadkowy nr 001/2017 r. z dnia 26 października 2017 r. – k. 2-3 akt rentowych, pismo GOPS w C. z dnia 12 lutego 2018 r. – k. 1 akt rentowych, notatka w sprawie ustalania uprawnień do świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego – k. 11 akt rentowych

Decyzją z dnia 29 marca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej wypadku przy pracy. Z uwagi na brak odwołania ubezpieczonej, decyzja ta stała się ostateczna.

W związku z powyższym decyzją z dnia 30 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił odwołującej wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od dnia 17 października 2017 r. do dnia 29 grudnia 2017 r. w wysokości 100% podstawy jego wymiaru.

Dowód: decyzja ZUS z dnia 29 marca 2018 r. – k. 13 akt rentowych, wiadomość e-mail z dnia 14 maja 2018 r. – akta rentowe, decyzja ZUS z dnia 30 maja 2018 r. – akta rentowe

Ubezpieczona przed zdarzeniem z dnia 16 października 2017 r. nie leczyła się specjalistycznie, nie chorowała na żadne przewlekłe choroby. W dniu zdarzenia ubezpieczona nie skarżyła się na gorsze samopoczucie.

Dowód: dokumentacja medyczna – k. 31-37, zeznania świadka A. P. – k. 17, zeznania świadka W. O. – k. 41, zeznania odwołującej – k. 41v

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego, których autentyczność oraz wiarygodność nie była kwestionowana przez strony postępowania. Nadto Sąd oparł się na zeznaniach świadków A. P. (k. 17) oraz W. O. (k. 41), które były logiczne, spójne a nadto korelowały z pozostałym materiałem dowodowym. Nadto Sąd oparł się na zeznaniach odwołującej (k. 41v), które uznał za w pełni wiarygodne, gdyż także korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym, były logiczne i spójne.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd ocenił z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie w ocenie Sądu jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie strony prowadziły spór, co do okoliczności uzasadniających uznanie zdarzenia z dnia 16 października 2017 r. za wypadek przy pracy. Organ rentowy odmówił uznania ww. zdarzenia za wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej wypadku.

Zgodnie z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1773 ze zm., powoływana dalej, jako „ustawa wypadkowa”) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia bądź też w czasie pozostawienia pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Zatem aby określone zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy musi spełniać łącznie następujące warunki:

- mieć charakter nagły,
- być wywołane przyczyną zewnętrzną,
- powodować uraz lub śmierć.

Brak jednego z w/wym. elementów nie pozwala na uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy. Definicja wypadku, zawarta w art. 3 ust. 1 obowiązującej ustawy wypadkowej, opiera się na pojęciu przyczyny zewnętrznej, podobnie jak definicja wypadku obowiązująca do dnia 31 grudnia 2002 r. na gruncie art. 6 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach pieniężnych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. 1983 r. Nr 30 poz. 144). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalil się już dawno pogląd polegający na szerokim rozumieniu przyczyny zewnętrznej, zgodnie, z którym zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego, zdolny - w istniejących warunkach - wywołać szkodliwe skutki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1999 r., II UKN 87/99 - OSNP 2000/20/760). Pogląd ten został zaakceptowany także w późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego, który dodaje, że w tym znaczeniu przyczyną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, zwierzę, siły przyrody, lecz także czyn innego osobnika, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego (zob. np wyrok Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2005 r., I UK 257/04, System

Informacji prawnej LEX nr 390131 ale przede wszystkim wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 lipca 2007 r., I UK 20/07, OSNP 2008/17-18/265 oraz z dnia 27 kwietnia 2009 r. I UK 336/08, M.P.Pr. 2009/8/439, w których w sposób jasny i obrazowy Sąd wyjaśnił pojęcie wypadku przy pracy w kontekście zaistnienia przyczyny zewnętrznej).

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych godzi się zauważyć, że elementu definicji wypadku ujętego, jako "przyczyna zewnętrzna" nie należy rozumieć dosłownie, lecz jako konieczność, by w zespole przyczyn rozstrzygających o szkodliwym skutku była również przyczyna zewnętrzna, bez której zdarzenie nie nastąpiłoby. Inaczej mówiąc, by skutek nie był wyłącznie rezultatem zadziałania przyczyn wewnętrznych, rozumianych zawsze, jako znajdujące się wewnątrz organizmu pracownika (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 lutego 1963 r., III PO 15/62, OSNCP 1963, Nr 10, poz. 215). W niniejszym postępowaniu nie wykazano jakoby ubezpieczona cierpiała na przewlekłe choroby, czy też leczyła się na tego typu dolegliwości, a w związku z tym, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, przyjąć należało, że dnia 16 października 2017 r. straciła równowagę w wyniku potknięcia zaś do urazu doszło w wyniku uderzenia kolanem o posadzkę w związku z upadkiem. Należy zaznaczyć, iż organ rentowy nie przeprowadził postępowania dowodowego pod kątem dolegliwości wewnętrznych ubezpieczonej rzutuujących na uznanie przedmiotowego zdarzenia za wypadek przy pracy takich jak: skłonność do omdleń, nadciśnienie czy cukrzyca. A zatem, w ocenie Sądu, nic nie stało na przeszkodzie uznania zdarzenia z dnia 16 października 2017 r. za wypadek przy pracy, tym bardziej, iż sam zespół powypadkowy zdarzenie to za takowe uznał, a opierał się w swoich ustaleniach na tożsamej dokumentacji, co organ rentowy. Ubezpieczona tego dnia nie skarżyła się na spadek samopoczucia czy zawroty głowy, zaś schodząc po schodach była ostrożna, nie spieszyła się, gdyż wywiad środowiskowy z A. P. był ostatnim tego dnia. Ubezpieczona potknęła się, co jest logicznie uzasadnione i zgodne z doświadczeniem życiowym zważając na to, iż schody, z których korzystała są schodami stromymi. Podkreślić należy, że przypadkowe, niezamierzone zachowanie pracownika powodujące wypadek uznawane jest za zewnętrzną jego przyczynę. Chodzi o mimowolne czynności samego poszkodowanego, np. potknięcie się, odruch, upadek, nawet na gładkiej powierzchni itp., byle nie istniały podstawy do ustalenia, że wypadek został spowodowany schorzeniem pracownika łączącym się np. ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi, czyli wynikającą ze stanu organizmu ubezpieczonego predyspozycją do doznania urazu narządu wewnętrznego (por. uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 11 lutego 1963 r., III PO 15/62, OSNC 1963/10/2015, wyr. SN z dnia 15 czerwca 1980 r., III PR 33/80, Lex nr 14532).

Zatem w świetle powyższego stwierdzić należy, że wypadek, któremu ubezpieczona uległa w dniu 16 października 2017 r., w ocenie Sądu został wywołany przyczyną zewnętrzną w postaci potknięcia.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż przedmiotowe zdarzenie należy zakwalifikować, jako wypadek przy pracy, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy wypadkowej.

Zgodnie zaś z art 6 ust 1 pkt 1 ustawy wypadkowej przysługuje zasiłek chorobowy dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana była wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100 % podstawy wymiaru niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu i to już od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej).

W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c w zw. z art. 6 ust 1 pkt 1 ustawy wypadkowej zmienił zaskarżone orzeczenie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

SSR Katarzyna Błażejowska